

Ράσκας Θεοδόσιος: “Η ζωή στο Κοσσυφοπέδιο και τα Μετόχια είναι μια διαρκής βίωση του Σταυρού και της Ανάστασης”

[Πατριαρχία](#) / [Πατριαρχείο Σερβίας](#)



Για το νόημα της εορτής των Χριστουγέννων, τη σημασία της διατήρησης της ταυτότητας και των οικογενειακών αξιών, της παραμονής στις πατρογονικές εστίες, του πώς να προφυλαχτούν τα παιδιά και οι νέοι από την εικονική πραγματικότητα, μίλησε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ράσκας και Πριζρένης [κ. Θεοδόσιος](#) σε συνέντευξή του στο “Jedinstvo”, το παλαιότερο και μοναδικό σερβικό έντυπο μέσο

ενημέρωσης στο Κοσσυφοπέδιο και τα Μετόχια.

Το συγκριμένο έντυπο μέσο συμπλήρωσε 81 έτη λειτουργίας το 2025, και η συνέντευξη παραχωρήθηκε στην Ράντα Κόμαζετς, διευθύντρια του εκδοτικού οίκου.

Σταυρός και Ανάσταση

Στην ερώτηση του πού βρίσκει τη δύναμη να μην εγκαταλείπει την έδρα της Επισκοπής, παρά τους πολέμους, τις διώξεις, τις απαγωγές και την καταστροφή ιερών τόπων στο Κοσσυφοπέδιο και τα Μετόχια, ο Σεβασμιώτατος δήλωσε: «Η δύναμη σε δύσκολους καιρούς δεν γεννιέται από την ανθρώπινη αυτοπεποίθηση, ούτε από την εξάρτηση από παροδικές εγκόσμιες αξίες, αλλά από την πίστη ότι ο Χριστός νίκησε τον θάνατο και ότι καμία αδικία δεν διαρκεί για πάντα. Αυτός ακριβώς είναι ο λόγος για τον οποίο η διακονία στο Κοσσυφοπέδιο και τα Μετόχια είναι ένα συγκεκριμένο προνόμιο, μια συνεχής ζωή στο Μυστήριο της Σταύρωσης και της Ανάστασης, επειδή εδώ νιώθει κανείς πολύ συγκεκριμένα ότι όλα τα γήινα είναι παροδικά και εύκολα αλλάζουν, αλλά ότι ό,τι είναι του Χριστού παραμένει αιώνιο και ακλόνητο. Όταν η Θεία Λειτουργία τελείται στα ιερά μας, υπενθυμίζεται ότι η Εκκλησία είναι η κιβωτός της σωτηρίας του «Νώε» και ότι είναι ασφαλέστερο να βρίσκεται κανείς σε αυτήν την κιβωτό, στην κοινότητα του Χριστού. Επομένως, η επιμονή στον τόπο όπου καλούμαστε να υπηρετήσουμε είναι ζήτημα πίστης στον Θεό, την Εκκλησία και τα ιερά μας. [...] Ένας Χριστιανός γνωρίζει ότι δεν σωζόμαστε φεύγοντας από τον σταυρό και τα βάσανα, αλλά όντας πιστοί στον Χριστό στον τόπο στον οποίο μας κάλεσε και μας τοποθέτησε. Και ως εκ τούτου, με προσευχή προς τον Θεό και προσπάθεια να κάνουμε ό,τι περνάει από το χέρι μας, παραμένουμε με τον λαό, τους μοναχούς και τον κλήρο, φυλάσσοντας τα ιερά μας και ζώντας με την ελπίδα ότι ο Θεός έχει πάντα τον τελευταίο λόγο».

Επιπλέον, ο Σεβασμιώτατος κλήθηκε να σχολιάσει το ότι παρόλο που η Σερβική Ορθόδοξη Εκκλησία, μέσω των ποιμαντικών της δράσεων έχει παράσχει ασφάλεια και καταφύγιο στον λαό, δέχεται ολοένα και περισσότερες επικρίσεις για την επιμονή στη διατήρηση της σερβικής ταυτότητας και των οικογενειακών αξιών: «Η Εκκλησία δεν καλείται να περικλειστεί εντός τειχών, επειδή η πίστη μας δεν είναι κάποια προσωπική, ιδιωτική θρησκεία, αλλά το Σώμα του Χριστού που ζει μέσα από έναν πιστό λαό. Όταν η Εκκλησία μιλάει για τη διατήρηση της ταυτότητας και των οικογενειακών αξιών, δεν υπερασπίζεται μια ιδεολογία, αλλά μάλλον υπερασπίζεται αξίες στις οποίες ένα άτομο είναι ικανό για αγάπη, θυσία και κοινότητα. Αν χάσουμε το χριστιανικό ήθος, τότε μπορεί να διατηρήσουμε κάποια εξωτερικά σημάδια του ανήκειν, αλλά εσωτερικά θα γίνουμε άμορφοι,

πνιγμένοι στο πνεύμα της εποχής που σχετικοποιεί τα πάντα και ανάγει τα πάντα σε συμφέροντα. Η Εκκλησία, επομένως, δεν παρεμβαίνει στη ζωή του λαού ως πολιτικός παράγοντας, αλλά ως πνευματική μητέρα μάς υπενθυμίζει ότι χωρίς τον Θεό δεν υπάρχει αληθινή ελευθερία. Και όπου ασκείται πίεση για να φιμωθεί η Εκκλησία, συχνά υπάρχει ένα κρυφό σχέδιο και επιθυμία να παραμείνει το άτομο χωρίς πνευματικό προσανατολισμό και να γίνει εύκολο θύμα παθών, φόβων και χειραγώγησης».



Ο εικονικός κόσμος

Έπειτα, ο Σεβασμιώτατος μίλησε για το πώς μπορούμε σήμερα να αντιμετωπίσουμε τον εικονικό κόσμο στον οποίο τα παιδιά και οι νέοι είναι ιδιαίτερα ευαίσθητοι: «Ο εικονικός κόσμος είναι ιδιαίτερα επικίνδυνος όταν γίνεται αντιληπτός ως πιο πραγματικός από την πραγματικότητα και όταν αρχίζει να διαμορφώνει την ταυτότητα του παιδιού μέσα από ψευδείς εικόνες επιτυχίας και ομορφιάς. Εδώ γεννιούνται ο φθόνος, η ανασφάλεια και ο εσωτερικός διχασμός, επειδή ένα άτομο συγκρίνει την πραγματική του ζωή με τις στολισμένες αναπαραστάσεις των άλλων. Γι' αυτό είναι απαραίτητο τα παιδιά και οι νέοι να αναπτύξουν νηφαλιότητα, μετριοπάθεια και πνευματικά κριτήρια. Η λύση δεν βρίσκεται μόνο στις απαγορεύσεις, αλλά στην εκπαίδευση της καρδιάς, στο να διδάξουν στους νέους ότι η αξία τους έγκειται στο γεγονός ότι δημιουργηθήκαμε για να είμαστε ο ναός του ζωντανού Θεού και όχι προφίλ στο Διαδίκτυο που

αναζητούν επιβεβαίωση. Όταν ένα άτομο μετέχει στη λειτουργική ζωή, αποκτά σταδιακά εσωτερική συγκέντρωση και έλκεται λιγότερο από τον εικονικό θόρυβο. Οι γονείς και οι ιερείς θα πρέπει να βοηθήσουν στη δημιουργία ζεστών σχέσεων στην οικογένεια και την κοινότητα, γιατί όπου υπάρχει αληθινή αγάπη και διάλογος, κάθε ψηφιακή ψευδαίσθηση χάνει τη δύναμή της».

Ακόμη, ο Σεβασμιώτατος μίλησε για το πώς η Επισκοπή μπορεί να βοηθήσει το ποίμνιο που αντιμετωπίζει δυσκολίες και άδικες κατηγορίες, να βρει ξανά χαρά και ελπίδα στη ζωή του:

«Η Επισκοπή μας ενεργά παρέχει βοήθεια στους ανθρώπους της, μη εγκαταλείποντας τους ιερούς τόπους, υπηρετώντας, παρηγορώντας, καθοδηγώντας και συναθροίζοντας. Όταν οι άνθρωποι κατηγορούνται άδικα ή όταν ζουν μέσα στον φόβο και την αδυναμία, αυτό που χρειάζονται περισσότερο είναι να νιώσουν ότι δεν είναι μόνοι, και εγκαταλελειμμένοι. Η βοήθεια είναι τόσο πνευματική όσο και συγκεκριμένη: προσευχή, συμβουλές, διαμεσολάβηση με διεθνείς εκπροσώπους, όπου είναι δυνατόν, φιλανθρωπικό έργο, υποστήριξη οικογενειών, αλλά και μια σαφής μαρτυρία ότι η αδικία δεν είναι μια φυσιολογική κατάσταση. Ταυτόχρονα, η Εκκλησία προστατεύει τον άνθρωπο από την απελπισία επιστρέφοντάς τον στον Χριστό και υπενθυμίζοντάς του ότι η ζωή μας είναι κάτι περισσότερο από αυτές τις φευγαλέες συνθήκες, ότι υπάρχει ένα αιώνιο νόημα που κανείς δεν μπορεί να μας το αφαιρέσει. Και γι' αυτό, παρά όλες τις δυσκολίες, το κάλεσμα είναι να παραμείνουμε στα σπίτια μας, πιστεύοντας στην πρόνοια του Θεού και στην υπόσχεσή Του ότι ποτέ δεν θα εγκαταλείψει όσους Τον ακολουθούν».



Η δοκιμασία της εγκατάλειψης

Επίσης, ο Σεβασμιώτατος κλήθηκε να σχολιάσει το γεγονός ότι εξαιτίας των διακρίσεων και των παραβιάσεων των ανθρωπίνων δικαιωμάτων σε καθημερινή βάση, υπάρχει μία τάση οι Σέρβοι να αποχωρούν από το Κοσσυφοπέδιο και τα Μετόχια.

Μάλιστα στην ερώτηση του αν σύγχρονοι άνθρωποι έχουν το δικαίωμα να τα παρατούν όταν οι πρόγονοί τους κατάφεραν να παραμείνουν πιστοί στον Χριστό και την πατρίδα τους παρά τις δυσκολίες: «Κανείς δεν μπορεί να κρίνει κάποιον που, από αδυναμία ή φόβο, αναζητά ένα ασφαλέστερο μέρος, επειδή ο καθένας φέρει τον δικό του σταυρό και νοιάζεται για τον πλησίον του. Αλλά ως λαός, δεν έχουμε δικαίωμα να ξεχάσουμε το παράδειγμα των πιστών προγόνων μας, οι οποίοι, σε πολύ πιο δύσκολες δοκιμασίες, παρέμειναν πιστοί στον Χριστό και την πατρίδα τους. Η απάρνηση των ιερών τόπων και της κοινότητας δεν είναι απλώς μια αλλαγή διεύθυνσης, αλλά μια πνευματική πληγή που είναι δύσκολο να επουλωθεί, ειδικά αν πουλήσουμε κληρονομημένη περιουσία σε ξένους, θέτοντας έτσι σε άμεσο κίνδυνο τους γείτονές μας που θέλουν να επιβιώσουν στα σπίτια τους. Επομένως, είναι απαραίτητο να ανανεώσουμε μέσα μας το πνεύμα της ευγνωμοσύνης και της ευθύνης, να βοηθάμε ο ένας τον άλλον και να προσπαθούμε να δημιουργήσουμε συνθήκες για να παραμείνουν οι άνθρωποι στον τόπο τους. Σε αυτό, η ελπίδα δεν βρίσκεται στην ανθρώπινη δύναμη, αλλά στον Θεό, με την ακλόνητη πεποίθηση ότι καμία αδικία δεν διαρκεί για πάντα»



Το αληθινό νόημα των Χριστουγέννων

Μιλώντας για το αληθινό νόημα των Χριστουγέννων, τόνισε: «Αν περιορίσουμε τα Χριστούγεννα σε ψώνια και διασκέδαση, τότε χάνουμε την ουσία που είναι να προετοιμάσουμε την καρδιά για να υποδεχτεί το Χριστό Παιδί. Τα Χριστούγεννα μάς διδάσκουν την ταπεινότητα του Θεού που γίνεται άνθρωπος για να μας κάνει κοινωνούς της θείας δόξας, και το Πάσχα μάς αποκαλύπτει τη νίκη επί του θανάτου. Κάθε εορτή έχει το δικό της νόημα. Αν δεν το δούμε αυτό με τη ζωή μας, αν δεν μεταμορφώσουμε τις σχέσεις στην οικογένεια, αν δεν συγχωρήσουμε, αν δεν βοηθήσουμε τον πλησίον μας, τότε οι εορτές γίνονται περιττές και κενές. Γι' αυτό η Εκκλησία πάντα ζητά οι εορταστικές ημέρες να είναι γεμάτες νηστεία, προσευχή, εξομολόγηση και κοινωνία, γιατί χωρίς αυτά δεν υπάρχει αληθινή χαρά. Όταν κάποιος προσφέρει στον Θεό τα δώρα της καρδιάς, της πίστης, της αγνότητας, της προσευχής, τότε η εορτή γίνεται ζωντανή και μεταμορφωτική, τόσο για αυτόν όσο και για τους αγαπημένους του».



Πηγή: Јединство